

РЕШЕНИЕ

№ 22151

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 11.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11713** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.156 и [следв.](#) от ДОПК.

Образувано е по жалба на Х. Т. М., ЕГН-[ЕГН], адрес: [населено място], [улица], срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22221721004951-091-001/24.04.2023г., издаден от Д. Б. К.-възложил ревизията и Г. В. К.-ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 1442/10.10.2023г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”/ОДОП/ – С. при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция за приходите /НАП/ относно установени задължения произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ и задължения за корпоративен данък /КД/ и лихви.

С жалбата се твърди, че е налице материална незаконосъобразност на оспорваният акт, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, свързани с необсъждане на доказателства и непълнота на извършената от органите по приходите проверка. Иска се отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят Х. Т. М. в качеството на управител на "ИФ КЪМПАНИ" ЕООД–редовно уведомен, представлява се от адв. И.. Адвокат И. иска съдът да уважи жалбата. Относно връчването на първата заповед за възлагане на ревизия, с което се поставя началото на ревизионното производство счита, че въпреки дадените от съда указания, не се представи заявление, с което претендирания от НАП електронен адрес за връчване да е деклариран като такъв пред НАП, като адрес за кореспонденция в хода на настоящото ревизионно производство.

От писмото, което беше представено се вижда, че електронния адрес е подаден с ПИК. Персоналният идентификационен код се предоставя от НАП по повод на подаване на данъчни декларации. Дори и да се приеме, че има деклариране на адреса, за което не се представи заявление, то адресът е деклариран за подаване на данъчни декларации, но не е адрес за кореспонденция в хода на ревизионното производство. От писменото обяснение, което се представи в днешното съдебно заседание по делото, не може да се направи извод, че към датата на връчване на заповедта електронния адрес е бил адрес за кореспонденция в хода на ревизията, тъй като дата на обяснението към 2022 г. е далеч след датата на връчване на процесната заповед – 30.08.2021 г. Счита, че е неотносимо. Условието, за да се приложи чл. 19 ДОПК е да има укриване на факти и обстоятелства в подадена данъчна декларация и за да бъде това условие налице трябва да са осъществени две предпоставки - от обективна страна да е налице декларирано и извършено от лицето, чиято отговорност се търси, от друга субективна страна декларирането да е извършено умишлено, т.е. обектът да е бил насяно с декларираните данни. В конкретния случай жалбоподателят не отговаря на двете условия. Според отговора на задача № 4 от приетата по делото ССЧЕ, ГДД, справките по ЗДДС на дружеството не са подадени от жалбоподателя, поради което не би могъл да е запознат със тяхното съдържание. Вещото лице установи, че декларацията е подадена от лицето М. Б.. Няма данни това лице да е упълномощено от жалбоподателя за подаване на въпросните декларации. Отговорността на пълномощника през процесния период е отделно от отговорността на управителя. Това обстоятелство не е съобразено и изследвано в хода на ревизията. Представя писмени бележки и иска от съда да присъди сторените разноси, за което е представен списък пред ВАС.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ДИРЕКЦИЯ "ОБЖАЛВАНЕ И ДАΝЪЧНО - ОСИГУРИТЕЛНА ПРАКТИКА" - ПРИ ЦУ НА НАП С. – редовно уведомен, се представлява от юр.И.. Юрисконсулт Ивановаиска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Моли за срок за писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като разгледа становищата и възраженията на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано и започнало въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221721004951-020-001 от 30.08.2021г., изменена със ЗВР № Р-22221721004951-020-002 от 16.03.2022г., № Р-22221721004951-020-003 от 29.04.2023г. и ЗВР №Р-22221721004951-020-004 от 14.02.2023г., всички издадени от Д. Б. К., началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при териториална дирекция /ТД/ на НАП–В., оправомощена със Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на директора на ТД на НАП – С., Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на зам.изпълнителният директор на НАП и Заповед № 3-ЦУ-2795 от 26.08.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП.

Със своя Заповед № 3ЦУ-ОПР-2 от 19.04.2021г., изпълнителния директор на НАП, на основание чл.12 ал.6 от ДОПК и чл.10 ал.8 и 9 от ЗНАП е определил зам.изпълнителен директор на НАП: да определя органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК; при необходимост да нарежда служители от една ТД да преминат в друга; при необходимост да нарежда служители от една ТД да упражняват правомощия по отношение на лица, за които компетентни съгласно чл.8 от ДОПК са органите на друга ТД, включително за части от работното време и без промяна мястото на работа.

Със Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 12 ал.6 ДОПК, са определени органи по приходите за които не се прилагат

правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 от ДОПК, сред които е и началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – В., възложил конкретната ревизия – Д. К..

Със Заповед № 3-ЦУ-2795 от 26.08.2021г. на зам.изпълнителният директор на НАП, на основание чл.10 ал.9 от ЗНАП е разпоредено, служителите на НАП, посочени в Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г., да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лица, посочени в приложение към настоящата заповед/сред които и жалбоподателят/, за които компетентна съгласно чл.8 е ТД на НАП – С., като контролните производства бъдат възложени от началниците на сектори, посочени в Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на зам.-изпълнителния директор на НАП и определени от директора на ТД-НАП С. със Заповед № РД-01-287 от 10.05.2021г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221721004951-092-001/28.03.2023 г., връчен на 28.03.2023 г. Не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу РД.

Ревизията приключила с РА №Р- 22121721004.951 -091 -001 /24.04.2023г., Издаден от Д. Б. К. - орган, възложил ревизията, и Г. В. К. - ръководител на ревизията на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-В. - ръководител на ревизията, връчен на 02.05.2023 г.

С цел изясняване факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на жалбоподателя, са извършени процесуални действия подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОЛ К.

На основание чл. 37. ал. 3 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице с връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221721004951-040-001 /18.02.2022 Т. В отговор -са представени писмени обяснения.

С Протокол № Р-22221721004951-ППД-001/02.09.21 г. са присъединени документи от ревизионно производство на „ЙФ КЪМПАНИ“ ЕООД.

С Протокол № Р22221721004951-ППД-002/13.03.23 г. са присъединени документи от ревизионно производство на „ЙФ КЪМПАНИ“ ЕООД.

С Протокол № Р22221721004951-ППД-003/13.03.23 г. са присъединени документи от ревизионно производство на „ЙФ КЪМПАНИ“ ЕООД.

Органите по приходите приели, че за ангажиране на отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК на Х. Т. М. ,са установени факти и обстоятелства, обуславящи първата хипотеза за възникването на отговорността по чл. 19 ДОПК, тъй като Х. Т. М. за периода 12.02.2016 г. - 01.02.2018 г. е управител на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. Едноличен собственик на капитала на дружеството за периода от 11.02.2016 г. е И. ОНУР ЕР - гражданин на Република Турция.

Извършената ревизия, приключила с РА № Р- 22002219002573-091-001/14.01.2020 г., с който за 2016 г. е определен дължим КД за довносяне в размер на 126 593,85 лв. и лихви 35 835,96 лв.; Съгласно РА, дружеството почти ежедневно е захранвало банковите си сметки с парични средства с основание „допълнителен капитал, неизискващ регистрация“. Средствата са осчетоводени по кредита на сметка 102 „Основен капитал, неизискващ регистрация“. Към 31.07.2017 г. сметката била с кредитно салдо /задължение към собственика/ в размер на 3 600 733,15лв. Вноските са извършвани от представляващия дружеството Х. Т. М.. От дружеството са изискани писмени обяснения и копия на банкови извлечения във връзка с извършено захранване на банковата сметка с основание „допълнителен капитал“. Изискани са писмени обяснения по какъв начин са получавани сумите от собственика на капитала, И. ОНУР ЕР. В отговор дружеството е приложило копия на банковите извлечения за внесените суми. Дадени са обяснения, че сумите, с който

собственикът е захранвал касата и банковата сметка на дружеството като допълнителна парична вноска са предоставяни в магазина на фирмата или от нейния собственик И. ОНУР ЕР, или от упълномощено от него лице. Получаването на всяка сума е предхождано от телефонен разговор, с който собственикът е информирал управителя кога и какви суми да очаква в Магазина.

Във връзка с представените документи и писмени обяснения, ревизиращият екип е изпратил искания до обслужващите банки „Р. БАЙК“ АД и „ЮРО БАНК“ АД да представят копие на декларация за произхода на Средствата, съгл. чл. 4, ал. 7 от Закона за мерките срещу изпиране на пари за извършени операции над 10 000,00 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, когато плащането се извършва в брой. От „РАИФЛИЗЕНБАНК“ ЕАД е получен отговор, съгласно който основанийето за посочените суми е „Търговска дейност“. От „ЮРО БАНК“ АД е получен отговор, че основанийето на посочените суми е търговска дейност на лицето, което е подало декларацията, който е управителят на дружеството-Х. Т. М.. При ревизията от дружеството не са дадени доказателства за предоставяне на средствата от гражданин на Република Турция. Декларирано е, че турският гражданин не пребивава на територията на Република България, както и че не идва в страната. В същото време наличността на паричните средства по счетоводни данни нараства. Управителят внася паричните средства в касата и по банковите сметки на дружеството. Паричните средства през 2016 г. са в общ размер на 1 519 126,24 лева, в това число в брой, отчетени по сметка 501 „Каса“ в размер на 757 500 лева, по разплащателна сметка в лева 74 712,52 лв. и по разплащателна сметка във валута - 686 913,72 лв. Към 31.07.2017 г. по сметка 501 „Каса“ средствата са 1 286 200,00 лв. От дружеството е представена хронология на сметка 102 „Основен капитал не изискващ регистрация“ за 2016 г. и 2017г. В тази връзка е направен извод, че са укрити приходи от продажби от „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. Според приходните органи управителят, декларирайки пред банките, че внесените средства са от търговската дейност на дружеството и същевременно отчитайки средствата в счетоводството като основен капитал, следвало да знае, че по този начин не са отчетени реалните приходи от търговската дейност, съответно в, подадените ГДД по чл. 92 от ЗКПО, вкл. и за 2016 г., декларираният КД е изчислен без да бъдат отчетени тези приходи. Отделно от това не били отчетени извършените доставки от дружеството, които по смисъла на ЗДДС са облагаеми, съответно подадените СД са с невярно съдържание. Още повече, че в един период от време М., освен управител на дружеството, е назначен в същото по трудов договор и като касиер.

Ревизиращият екип стигнал до извода, че подадената ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г. и СД по ЗДДС за периода м. 02.2016 - м. 07.2017 г. са с невярно съдържание, тъй като не са деклариран и всички реализирани приходи от дружеството.

Направен е анализ и на поведението на Х. Т. М., който бил базиран на доказателствата, събрани в хода на извършената му ревизия в качеството на физически лице, приключила с РА № Р-22221721003498-091- 001/04.02.2022 г. и на доказателствата, събрани в хода на ревизионното производство от „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. Констатирано било, че управителят е укривал факти и обстоятелства, които са му били известни и чрез който е заобиколил закона. С неправомерното укриване на приходи от търговската дейност на дружеството и е декларира невярни данни в СД по ЗДДС за данъчните периоди от февруари 2016 г. до юли 2017 г. и в ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г., като по този начин е намалил размера на дължимите ДДС и КД и е ощетил бюджета.

Отбелязано е че по данъчно-осигурителната сметка на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД задълженията към 27.03.2023 г. е в общ размер на 3 035 079.69 лв., в т. ч. главница 2 041 287,06 лв. и лихви 993 792,63 лв., част от които са установени с влязъл в сила РА №Р-22002219002573-091-001/14.01.20 г., като къщите не били внесени.

От дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“ при ТД на НАП С. е получена служебна

бележка № С220022-178-0014053/13.06.2022 г., съгласно която е образувано изп. дело №190680180/2019 г. за събиране на публичните вземания на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД, в т.ч. и установените с РА. След извършени проучвания на наличие на секвестрируемо имущество, собственост на дружеството, било установено, че същото не притежава активи, които да послужат за пълното обезпечаване на публичните му задължения. В тази връзка органите по приходите са достигнали до извода, че публичния изпълнител не може да проведе успешно производство по събиране на вземанията, а същевременно дружеството не притежава недвижими имущество или друго, срещу което да се насочи изпълнението.

Органите по приходите са приели, че Х. Т. М. в качеството на управител на дружеството е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител. В тази връзка му е връчено ИПДПОЗЛ, в отговор на което са представени писмени обяснения, в които е декларирал следното: „Що се отнася до периода от 11.02.2016 г. до 12.02.2018 г. пояснявам, че съгласно чл. 141, ал. 1 от ТЗ организацията и ръководството на дейността, както и управлението и представителството на дружеството се извършват от управителя. Друго лице не може да изземва и упражнява неговите функции и отговорности, които са законово регламентирани. Като управител съм организирал, ръководил и контролирал дейността на дружеството лично. Назначавал съм необходимия персонал със съответните права и задължения, свързани с обикновената дейност на предприятието. За периода от 11.02.2016г. до 12.02.2018 г. не съм извършвал плащания в натура или в пари от имуществото на дружеството, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент. Не съм отчуждавал имущество на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. Не съм извършвал и действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на дружеството. Не съм действал в скрито съучастие и не съм получавал скрито разпределение на печалбата.“

Въз основа на събраните доказателства органите по приходите заключили, че са изпълнени кумулативно изброените обстоятелства, визирани в хипотезата на чл.19, ал.1 от ДОПК, а именно:

1. Физическото лице, чиято отговорност се търси, да е притежавало качеството на управител към момента на укриване на известни му факти и обстоятелства, които по закон е било длъжно да обяви пред органите по прихода и за който с знаело. В хода на ревизията е установено, че Х. Т. М. е управител на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД от 02.02.2016 г. до 12.02.2018 Т., в който попадат и ревизираните данъчни периоди.

2. Наличие на задължение на юридическото лице и невъзможност установените задължения да бъдат събрани от него. Направени били пълни проучвания на имущественото състояние на задълженото лице и е установено, че същото не притежава имущество, включително и средства по банковите сметки, които да послужат за обезпечаване на Публичните задължения и удовлетворяване вземанията на публичните вискатели и дългът на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД е категоризирай като несъбираем.

Съгласно приложена разпечатка от данъчно-осигурителната сметка на „ИФ КЪКТПАНЙ“ ЕООД, дължимите КД и ДДС, установени с РА Р-22002219002573- 091-001/14.01.2020 г. за периода, през който управител е Х. Т. М., били в общ размер на 573 750,67 Лв. и лихви в размер на 174 523,15 лв., които не са погасени и към момента на издаване на оспорения РА.

3. Управителят да е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органите по приходите или публичния изпълнител. Установено е, че М. в качеството си на управител на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД, е организирал, ръководил и представлявал дейността на дружеството жалбоподател.

Съгласно чл. 141, ал. 2 от *Търговския закон* /ТЗ/ управителят представлява дружеството, организира и ръководи дейността му. Информирането на приходната

администрация за извършените и получените облагаеми доставки се осъществява под формата на подадени декларации, а за отчетените приходи и разходи се осъществява с ГДД по чл. 92 от ЗКПО. Разминаването между декларираните и действителните данни, представлява укриване на данни. Отговорността на ревизираното лице в разглежданото ревизионно производство е ангажирана за това, че в справките - декларации по ЗДДС управителят не е декларирали истинските стойности на данъка за внасяне и на претендиращия данъчен кредит, а в ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г. управителят не е декларирали действителните приходи, реализирани от дружеството.

Несъответствието между действително проявените обстоятелства и тези, отразени в справките - декларации по ЗДДС и ГДД по чл. 92 от ЗКПО, според органите по приходите, следвало да бъде квалифицирано като укриване по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, доколкото управителят представлява дружеството и подписва годишните финансови отчети, упълномощава счетоводната кантора за подаване на данни с КЕП – дневниците за покупки и продажби и справките-декларации по ЗДДС.

1.Наличие на причинно - следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране на задълженията за данъци или ЗОВ. За данъчните периоди от февруари 2016 г. - юли 2017 г. по ЗДДС Х. Т. М. е подал СД по ЗДДС и декларация по чл. 92 от ЗКПО, като е знаел и умишлено е участвал в съставянето на счетоводни документи с невярно съдържание за Направени вноски в касата на дружеството. По този начин съзнателно е намалил активите на представляваното от него дружество, а именно не са декларирани всички приходи На „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. Това е довело до обективна невъзможност -Юридическото лице да покрие и издължи установените в последствие с Ревизионен акт № Р-22002219002573- 091-001/14.01.2020 г. задължения за данъци.

Моментът на невъзможност да се съберат задълженията на дружеството настъпва именно с недеклаирането на приходите/облагаемите доставки от управителя Х. Т. М., като по този начин съзнателно е намалил ликвидните парични средства на дружеството. Като управител на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД е бил наясно със смисъла и значението на действията си, е лишил от парични средства представляваното от него дружество и е предвиждал последиците, искал е и е допуснал настъпването им като неправомерно е декларирали и внасял данъци.

В тази връзка на основание чл.21, ал. 1, вр. чл. 19, ал. 1 от ДОПК е установена с РА отговорността на М. за дължимите и не внесени ДДС и КД от „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД за периода 01.02.16 г.-31.07.16 г.

Жалбоподателят оспорил РА по административен ред като изложил аргументи относно недоказаността на фактите и обстоятелствата, установени с РА на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. Оспорил и наличието на обстоятелствата, визирани в хипотезата на чл.19, ал.1 от ДОПК, освен че е бил управител на дружеството за определен период от време. Подчертал, че не следва да носи отговорност за действията на едноличния собственик на капитала И. ОНУР ЕР, тъй като неговите решения са били еднолични, а това че не е съставял документи за тях не може да се вмени като негова отговорност. Според жалбоподателя, нямало никаква връзка, още по-малко причинно- следствена, между поведението му и невъзможността да се съберат задълженията на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД.

Ответникът, като взе предвид изложеното в ревизионния акт, събраните доказателства и възраженията на жалбоподателя,потвърдил РА № Р-22221721004951-

091-001/24.04.2023 г., издаден от Д. Б. К. - орган, възложил ревизията, и Г. В. К. - ръководител на ревизията, в оспорената част на ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД за корпоративен данък за периода 01.01.2016 г. - 31.12.2027 г. и за ДДС за периодите от 01.02.2016 г. до 31.07.2016 г. и от 01.09.2016 г. до 31.07.2017 г. включително, ведно с начислените лихви за забава, оставил без разглеждане жалба вх. № 23-22-753/16.05.2022 г., по регистъра на дирекция ОДОП С., подадена от Х. Т. М., ЕГН [ЕГН], като недопустима в частта на ангажираната отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задълженията по ДДС на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД за данъчен период м. 08.2016 г. и прекратявам производството по жалбата в тази част.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

Ревизионният акт е обжалван в предвидения за това срок пред горестоящия орган на приходната администрация, който с решението си го е потвърдил в една част и в друга го е оставил без разглеждане, тъй като не са налице корекции на декларирания от лицето резултат за отговорността по *Закопа за данък върху добавената стойност* за периода 01.08. - 31.08.2016 г. поради което в тази част жалбата е прието, че е недопустима поради липса на интерес от обжалване.

Така постановеният от директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - [населено място], резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок, налагат извод за нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, тя е неоснователна поради следните за това съображения:

По отношение на нищожността.

Съгласно решение № 3 от 26.06.2025 г. по тълкувателно дело № 2 по описа за 2024 г. на ОСК на ВАС, ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите - служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП), по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, не е нищожен. С цитираното тълкувателно дело е прието, че ревизионният акт не е опорочен от обстоятелството, че ревизията е възложена и в състава на издалите РА органи по приходите са участвали органи от друга териториална дирекция, тъй като възложилият ревизията е от кръга на тези лица по чл. 12, ал. 6, изр. 1 ДОПК и е определен по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК от директора на компетентната дирекция. Включването в персоналните предели на заповедта по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на длъжностни лица от състава на друга териториална дирекция не е в противоречие с правилото на чл. 11, ал. 1, т. 1 ЗНАП.

Предвид изложеното следва да се приеме, че оспореният РА е издаден от материално и териториално компетентни органи, с оглед на което не е нищожен. Като е приел друго, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и делото да върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който да се произнесе по останалите основания за законосъобразност на оспорения акт.

Ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени в сроковете по чл.117 ал.1 и чл.119 ал.2 от ДОПК и от компетентните органи по чл.119 ал.2 от с. к., определящ

материалната компетентност на лицата, които следва да издават ревизионния акт, и предвиждащ, че той се издава от органа, възложил ревизията /определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция/ и ръководителя на ревизията /определен със заповедта за възлагане на ревизия/. В тази връзка, по делото са представени:

Със своя Заповед № ЗЦУ-ОПР-2 от 19.04.2021г., изпълнителния директор на НАП, на основание чл.12 ал.6 от ДОПК и чл.10 ал.8 и 9 от ЗНАП е определил зам.изпълнителен директор на НАП: да определя органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК; при необходимост да нарежда служители от една ТД да преминат в друга; при необходимост да нарежда служители от една ТД да упражняват правомощия по отношение на лица, за които компетентни съгласно чл.8 от ДОПК са органите на друга ТД, включително за части от работното време и без промяна мястото на работа.

Със Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП, Заповед № З-ЦУ-2795 от 26.08.2021г. на зам. изпълнителният директор на НАП, Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г., Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на зам.-изпълнителния директор на НАП и определени от директора на ТД-НАП С. със Заповед № РД-01-287 от 10.05.2021г., ведно с приложенията.

Горното налага извод, че в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да обосновават нищожност на оспорения ревизионен акт само на това основание. Констатира се от приобщените по делото доказателства, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани с валидни електронни подписи, положени в съответствие със Закона за електронния документ и електронния подпис към момента на подписването на електронните документи. Предвид изложеното, съдът намира, че процесният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма и при спазени административнопроцесуални правила за това.

По отношение на дължимата преценка за съответствието на обжалвания акт с материалните норми и с административнопроизводствените правила, съдът намира ревизионния акт и потвърждаващото го решение за законосъобразни и правилни.

Отговорността по [чл.19 ал.1](#) и [ал.2 от ДОПК](#) почива върху недобросъвестно препятстване събирането на данъци или задължителни осигурителни вноски. За съставомерността по [чл.19 ал.1 от кодекса](#), законът поставя изискването за управител на задължено юридическо лице по чл.14 т.1 и т.2 да укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение. Ал.2 на същия текст пък указва, че управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл.14, т.1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл.14 т.1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени

задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски: 1. извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; 2. извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.

От друга страна, ал.9 на чл.19 от ДОПК посочва, че собствениците на капитала, включително съдружниците или акционерите, които са получили скрито разпределение на печалбата, отговарят за неплатените задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на юридическото лице за периода, в който са притежавали това качество, до размера на полученото, освен ако скритото разпределение е декларирано.

От събраните в производството доказателства, се установява, че безспорно е налице качеството на субект на отговорността към момента, към който са установени публичните задължения, както и задължения за данъци и осигурителни вноски на данъчнозадълженото дружество към момента на извършените парични плащания от имуществото на ЗЛ, представляващи нереални трудови възнаграждения, които публични задължения – изискуеми и ликвидни, са останали несъбрани при проведено принудително изпълнение.

От фактическа страна се установи, и не е спорно, че жалбоподателят е бил управител „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД през периодите, за които на дружеството са установени задължения за данък върху добавената стойност и корпоративен данък /КД/.

Следва да се отговори на въпроса налице ли са останалите елементи от състава на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, а именно: проявена недобросъвестност от страна на управителя, непосочване или невярно посочване на данни, които са му известни и съответно налице ли е причинно-следствена връзка между проявената недобросъвестност и укриването на данни с наличието на установени на дружеството публични задължения, които не могат да бъдат събрани.

Видно от мотивите на РА, отговорността на жалбоподателя е ангажирана предвид наличието на подавани справки-декларации за ДДС за декларираните резултати, част от които са променени в хода на извършената ревизия на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД и ГДД по ЗКПО. Направените корекции са обосновани с неправомерно публикуване на приходи от търговската дейност на дружеството и деклариране на неверни данни в СД по ЗДДС за данъчните периоди от февруари 2016 г. до юли 2017 г. и в ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г., като по този начин е намален размера на дължимите ДДС и КД и е ощетен бюджета.

Действително в практиката си ВАС приема, че несъответствието между декларираното и действителното следва да се третира като укриване, при наличието на две предпоставки, а те са: от обективна страна да е налице действие/бездействие – и в случая деклариране от лицето, чиято отговорност се ангажира от субективна страна действието/декларираното да е извършено умишлено, т.е. субектът да е бил наясно относно смисъла и значението на действията/бездействията си. Субективната страна -

знание, което е юридически факт, е заложен в структурата на правната норма и наличието му му следва да бъде обосновано аргументирано от конкретни обективни факти, отнасящи се до поведението на съответното физическо лице. В този смисъл следва да се направи юридическият извод за това какво се приема, че „знае“ или „трябва да „знае“, определено физическо лице, е въпрос на доказване и аргументиране по правилата на логиката, а не е въпрос на предположения.

В РА е обоснована субективната страна с констатациите: „Дружеството почти ежедневно е захранвало основните си сметки с парични средства, с основание „допълнителен капитал неизискващ регистрация“.

Средствата са осчетоводени по кредита на сметка 102 „Основен капитал не изискващ регистрация“. Излагането на твърдения в РД и РА, за това че управителят е бил наясно, че от името на дружеството укрива сделки за ревизираните периоди не може да се приеме за единствен аргумент, с който, на самостоятелно основание, да се обосновава виновно поведение.

В тази връзка органът по приходите е проявил необходимата процесуална активност, като е изпратил искания до обслужващите банки „РАЙФАЙЗЕН БАНК“ ЕАД и „ЮРО БАНК“ АД да представят копие на декларация за произхода на средствата, съгл. чл. 4, ал. 7 от Закона за мерките срещу изпиране на пари, за извършени операции над 10 000,00 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, когато плащането се извършва в брой. От „ЮРО БАНК“ АД е получен отговор, че основанието на посочените суми е „търговска дейност“, а лицето, което е подписало е жалбодателя. Заедно с отговора от „ЮРО БАНК“ АД са изпратени и копия на декларациите. Същите са попълнени саморъчно от Х. Т. М. и са подписани от него. Посочени са датите, на които са направени вноските, размера на внесените суми и техния произход - „от търговска дейност“. От „РАЙФАЙЗЕНБАНК“ ЕАД е получен отговор, съгласно който основанието на посочените операции е „търговска дейност“.

Органите по приходите, извършили ревизията на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД, са изготвили таблици във връзка с постъпилите суми по банков път и на каса в сметка 102 за всяка от ревизираните години - 2015 г., 2016 г.; и 2017 г. Таблиците съдържат информация за датите, на които са установени захранванията, в касата на дружеството, Сметки 501 и размера на сумите, вида на документите, размера на сумите и /начина на захранване/. Срещу захранванията за цялат 2015 г. е посочен вид на документа ПКЮ. Такива са отбелязванията и за 2011 г.

Внесените по банков път средства, за които в таблиците: като основание е посочено банково извлечение /БИ/, са постъпили на следните дати: 31.03, 04.04, 11.05, 22.06, 01.07, 13.09, 03.10, 14.10, 19.10, 31.10, 03.11, 04.11, 10.11, 14.11, 15.11, 18.11, 02.12, 09.12, 14.12, 19.12, 23.12, и 27.12.2026 г.

Банковите извлечения са представени от „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. От същите дати са и представените от От „ЮРО БАНК“ АД копия на декларации. Те са попълнени от жалбодателя в качеството му на управител на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД. Отбелязано е, че му е известна наказателната отговорност по чл. 313 от Наказателния кодекс за

деклариране на неверни данни в писмена декларация. Декларацията се подава по силата на закон - чл. 4, ал. 7 от Закона за мерките срещу изпиране на пари и удостоверяват истинността на посочените в нея обстоятелства и е бил наясно с предвидената наказателна отговорност. Това действие действително е извършено с цел да се избегне заплащане на дължими данъци.

В този смисъл декларацията по Закона за мерките срещу изпиране на пари следва да съдържа достоверна информация за, произхода на средствата.

Х. Т. М. е действал от името и за сметка на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД, в качеството на управител, а декларацията, която изисква Закона за мерките срещу изпиране на пари, сочи, че внесените от него парични средства са от търговска дейност на дружеството. Следователно, жалбоподателят е бил наясно и е съзнавал, че това са средства от извършена от „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД търговска дейност - продажби на стоки, които е следвало да бъдат отчетени като приходи от стопанска дейност, но вместо това са осчетоводени като основен капитал, неизискващ регистрация, по кредита на сч. сметка 102.

За останалите суми, осчетоводени по тази сметка, като основание е посочено приходен касов ордер /ПКО/. При ревизията на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД такива документи не са представени. Не са представени и при административното обжалване на процесния РА. Само отбелязването в счетоводството на дружеството, че основанието за внасянето на сумите в касата на дружеството, е /ПКО/, не доказва че такива действително са съставени, още по-малко, че средствата са внесени от едноличния собственик на капитала И. ОНУР ЕР, както твърди жалбоподателят. Не се възприема и твърдението, че съгласно учредителния акт на дружеството, едноличният собственик може сам да вземе решение за внасяне на допълнителни парични вноски, които са временни и се възстановяват на собственика след изтичане на срока, за който са предоставени. Не са представени протоколи, съставени в съответната за решенията на общото събрание форма, съгласно изискванията на чл. 147, ал. 2 от ТЗ. Освен това, налице е влязъл в сила РА, на „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД, с който е установено, че спорните суми са с произход търговска дейност. Недоказани са и твърденията на жалбоподателя, че сумите, с които собственикът е захранвал касата и банковата сметка на дружеството като допълнителна парична вноска, са предоставяни в магазина на фирмата или от нейния собственик Й. ОНУР ЕР, или от упълномощено от него лице. Доказателства в тази насока не са представени, а липсват доказателства за упълномощено лице. Неуспешни са и опитите на органите по приходите да се свържат с И. ОНУР ЕР и да вземат обяснения от него. В хода на проведените ревизионни производства на дружеството и на Х. Т. М. не са представени никакви доказателства нито от последния, нито от едноличния собственик на капитала на дружеството.

В тази връзка съдът е на мнение, че органите по приходите правилно са приели, че Х. Т. М. при подаването на СД по ЗДДС и декларация по чл. 92 от ЗКПО е знаел, че укрива факти и обстоятелства /приходи от търговска дейност/, които по закон е длъжен да обяви, е правилен и обоснован. Укриването, като форма на поведение на субекта на отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК, предполага активно, съзнателно действие. При наличието на законово задължение на управителя да обяви определени факти и

обстоятелства пред органа по приходите, нормата на чл. 19, ал. 1 изисква не само да не изпълни това задължение, но и да осъществи целенасочени действия по тяхното укриване. В случая са налице обективни данни и доказателства /декларации/, че жалбоподателят е знаел, че внесените от него по банкова сметка средства са от търговска дейност. В същото време не представени доказателства, че внесените в касата на дружеството парични средства представляват допълнителни парични вноски и не е оборен изводът на органите по приходите, че това са укрити приходи. Укриването на тези обстоятелства също е обективно доказано. Последващите действия на управителя -неотразяването на продажбите в **СД по ЗДДС-** и неотчитане на приход според изискванията на ЗКПО, сочат за активни и съзнателни действия; които представляват укриване по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

Налице е и причинно следствена връзка между поведението на управителя и установената невъзможност да бъдат събрани задълженията за Данъци на дружеството. Своевременното отчитане на укритите продажби.

Безспорно е, че са постъпвали суми по банков път и на каса в сметка 102 за всяка от ревизираните години - 2015 г., 2016 г.; и 2017 г. Таблиците съдържат информация за датите, на които са установени захранванията, в касата на дружеството, Сметки 501 и размера на сумите, вида на документите, размера на сумите и /начина на захранване/. Срещу захранванията за цялата 2015 г. е посочен вид на документа ПКО. Такива са отбелязванията и за 2011 г.

На следващо място осъществените от ревизираното лице действия, безспорно представляват злоупотреба.

В настоящия случай обосновано следва да се приеме, че целта на изброените по-горе действия на ревизираното лице е умишлено избягване на плащане на изискуемите данъчни задължения, с което е ощетен фискът. Всички тези данни правилно са навели приходните органи на извод, че е налице причинно-следствена връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения на представляваното дружество. Ревизиращите органи по приходите са изследвали имущественото състояние на търговското дружество по налични, публично оповестени данни или чрез изискване на информация от други лица. В хода на ревизията не е установено наличие на имущество, което да послужи за погасяване на публичните задължения на търговското дружество, като има образувано производство по принудително изпълнение по изпълнително дело №190680180/2019 г. по опис на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по което са останали несъбрани задължения, в едно с прилежащите лихви. За обезпечаването им са наложени съответните обезпечителни мерки, като предприетите изпълнителни действия не са способствали за пълното погасяване на публичните задължения на дружеството.

По отношение на възраженията, изложени в жалбата, същите се явяват неоснователни и несъответни на събраните доказателства. Оспореният РА е правилен и обоснован. Това е така, защото същественото в спора е, че към процесните ревизирани периоди, дружеството е разполагало с налични парични средства в следствие на постъпилите плащания от търговска дейност, които са били достатъчни за покриване на задълженията му към НАП. Липсата на разплащането на последните следва да се приеме, че е доказано и то е в следствие, именно на недобросъвестното поведение на третото лице, управител на дружеството, предвид и факта, че не е изпълнен многократно поеманият ангажимент пред приходната администрация това да бъде сторено. Видно от

съдържащите се по преписката доказателства, юридическото лице, след извършените действия от жалбоподателят, на практика се стреми към осуетяване плащането на публични задължения. След тях то не разполага нито със суми по банковите сметки и нито с активи, които биха могли да послужат за удовлетворяване/обезпечаване вземането на НАП, поради което и дългът е категоризиран като трудно събираем. Или към датата на издаване на обжалвания в настоящето производство РА на управителя, главният длъжник не може да обезпечи или плати съществуващите задължения, поради доказаната от приходните органи липса на имущество, която липса е пряко проявление на установените действия на жалбоподателя.

На второ място, неоснователно е възражението, че не е налице причинно-следствена връзка между настъпилния вредоносен резултат по неплащането на публичните задължения и осъщественото от жалбоподателя действие. Следва да се акцентира още, че дължимите данъци и осигурителни вноски не са внесени в приход на бюджета, а в същото време са отчетени като „Основен капитал не изискващ регистрация“ за 2016 г. и 2017 г., което е довело до намаляване на счетоводния и финансов резултат на дружеството, респ. е намалило и начисляването на дължимия данък в пълен размер, като по този начин ревизираното лице не е понесло никаква данъчна тежест.

Горното налага извод за недобросъвестност у жалбоподателя, предвид неговото знание относно наличието на данъчни задължения и задължения, и въпреки това, последният е предприел действия по разпореждане с имуществото на задълженото юридическо лице, водещи до неговото намаляване, което пречат за изпълнение на задълженията. Или иначе казано, безспорно е налице причинно-следствена връзка между сочените по-горе два факта.

Неоснователно е възражението и в насока, че е налице връзка между поведението на управителя и несъбираемостта на задълженията. В подкрепа на този извод е фактът, че жалбоподателят не оспорва, че са провеждани многократно срещи с ръководството на НАП, че е поеман ангажимент за заплащане на задълженията, че се е разпореждал с паричните средства на дружеството след издадени разпореждания за разпределение на публичния изпълнител, и съвсем тенденциозно е извършил изложените по-горе действия, като по този начин е намалил имуществото на дружеството и е възпрепятствал разплащането с приходната администрация.

Следователно категорично се налага изводът, че единствената причина за несъбирането на публичните задължения е поведението на жалбоподателя и неговата недобросъвестност.

Необходимо е да се посочи, че отговорността на третото лице по [чл.19 от ДОПК](#) е и за лихвата, дължима от законовия падеж на данъчното задължение до датата на погасяването му, като при ревизия, същата се изчислява до датата на издаване на ревизионния акт на лицето. Относно лицето, към което е насочена отговорността, задължението следва точно параметрите, каквито има главния дълг и към датата на погасяване на главния дълг от основния длъжник се погасява и задължението на отговорното лице, а при частично погасяване – например погасяване на главницата, отговорното лице остава задължено за лихвата по дълга. В случая, отговорното лице не става носител на ново данъчно задължение, върху което следва да се начисляват лихви

за негово собствено закъснение, а отговаря за чужд дълг в размерите, които дългът има до пълното му погасяване. След погасяване на главницата на дълга без значение кое лице го е погасило, задължението за лихви спира да се увеличава, но остава дължимо и подлежи на събиране. Съответно при цялостно погасяване на главницата и лихвата независимо от кое лице, отпада изцяло отговорността на отговорното лице. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 5 от 29.03.2021 г. на ОС на Първа и Втора колегия на ВАС, постановено по тълкувателно дело № 7 от 2019 г. по описа на съда.

С представените в с.з. на 11.05.26 г. по делото от ответната страна доказателства: отговор от ТД на НАП, с приложена разпечатка, в който е упоменат електронния адрес на жалбоподателя, удостоверение за извършено връчване по електронен път, са изпълнени указанията на ВАС, при повторното разглеждане на делото. Ответната страна не представи заявлението, с което жалбоподателя е декларирал електронния адрес, тъй като поради изтекъл срок на съхранение това заявление е унищожено с Акт № 15 от 07.05.2025 г., но от представения отговор на ИПДПОЗЛ от жалбоподателя става ясно, че този електронен адрес е деклариран. Представени в с.з. на 23.02.26 г. и всички документи по ревизията, които са връчени по електронен път, за което към всеки е генерирана разписка с датата на връчване.

По така изложените аргументи жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, а РА, като правилен и законосъобразен - потвърден.

При този изход на делото и предвид претенциите на страните за присъждане на разноски по делото, съдът намира, че такива се следват на ответната страна и същите се констатираха в размер на 37 894 (тридесет и седем хиляди осемстотин деветдесет и четири) лева, съобразно разпоредбата на [чл.7 ал.2 т.6](#) от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед изложеното и на основание [чл.160](#) и [чл.161 от ДОПК](#), Административен съд – София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Т. М., ЕГН-[ЕГН], адрес: [населено място], [улица], срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22221721004951-091-001/24.04.2023г., издаден от Д. Б. К.- възложил ревизията и Г. В. К.-ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 1442/10.10.2023г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”/ОДОП/ – С. при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция за приходите /НАП/ относно установени задължения произтичащи от корпоративен данък за периода 01.01.2016 г. - 31.12.2016 г. в размер на 126 593,85 лева и за ДДС за периодите от 01.02.2016 г. до 31.07.2016 г. и от 01.09.2016 г. до 31.07.2017 г. включително в размер на 447 156, 82 лева и лихви в размер на 367 728, 18 лева, установени с РА.

ОСЪЖДА Х. Т. М., ЕГН-[ЕГН], адрес: [населено място], [улица], да заплати на Националната агенция за приходите – [населено място] сумата от 19 375 (деветнадесет хиляди триста седемдесет и пет) евро, равностойността на 37 894 (тридесет и седем хиляди осемстотин деветдесет и четири) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.